

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vicente Pascual García

Strona pozwana: Confederación Hidrográfica de Duero.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada równego traktowania, zakazująca jakiejkolwiek dyskryminacji ze względu na wiek, zapisana w art. 13 WE i w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2000/78⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (w szczególności akapitowi pierwszemu jedyne przepisu przejściowego ustawy nr 14/2005 w sprawie klauzul porozumień zbiorowych dotyczących osiągnięcia zwykłego wieku emerytalnego), na podstawie których za zgodne z prawem uznaje się zawarte w układach zbiorowych klauzule obowiązkowego przejścia na emeryturę, gdy od pracownika wymaga się jedynie tego, by osiągnął zwykły wiek emerytalny oraz spełnił inne warunki określone w ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego dla uzyskania prawa do świadczenia emerytalnego w ramach systemu o charakterze składkowym, podczas gdy w przypadku układów zawieranych w przyszłości dla rozwiązania umowy wymaga się od pracodawcy, by takie rozwiązanie umowy z powodu wieku wiązało się z polityką zatrudnienia?
- 2) Czy zasada równego traktowania, zakazująca jakiejkolwiek dyskryminacji ze względu na wiek i zapisana w art. 13 WE i w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2000/78 zobowiązuje sąd krajowy do niestosowania, w niniejszej sprawie, pierwszego akapitu jedyne przepisu przejściowego ustawy nr 14/2005?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U.L 303, str.16)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie T-396/04, Soffass SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), wniesione przez Soffass SpA w dniu 10 lutego 2006 r.

(Sprawa C-92/06 P)

(2006/C 121/05)

Język postępowania: włoski

Strony:

Strona odwołująca się: Soffass SpA (przedstawiciele: adwokaci V. Bilardo, C. Bacchini i M. Mazzitelli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

Pozostałe strony postępowania: Sodipan, SCA, interwenient

Żądania odwołującej się:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą OHIM w dniu 16 lipca 2004 r. w postępowaniu nr R0699/2003-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 2 lit. a) pkt ii) rozporządzenia nr 40/94/WE⁽¹⁾, który to artykuł stanowi, że „[...] znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli [...] z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej [odbiorców] na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony [...]”. W zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji nieprawidłowo zinterpretował pojęcie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie stosując się do jego wykładni ustalonej przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Zdaniem odwołującej się między znakami towarowymi, których dotyczy postępowanie, nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd z uwagi na oczywiste różnice fonetyczne, wizualne, graficzne i koncepcyjne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11z 14.01.1994, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-108/06)

(2006/C 121/06)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: H. van Vliet i F. Simonetti]

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/42 upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 197, str. 30

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-112/06)

(2006/C 121/07)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Kostantinidis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- a) stwierdzenie, że Republika Grecka nie ustanawiając przepisów niezbędnych w celu zapewnienia, aby:
 - gospodarka odpadami ze składowisk Mesomouri i Kouroupitos na Krecie, odbywała się w sposób nie zagrażający zdrowiu ludzkiemu i środowisku naturalnemu;
 - odpady ze składowisk Mesomouri i Kouroupitos były przekazywane prywatnemu lub państwowemu punktowi zbierania odpadów, bądź przedsiębiorstwu wykonującemu operacje unieszkodliwiania odpadów;
 - składowisko odpadów Mesomouri, które nie uzyskało zezwolenia na dalsze prowadzenie działalności niezwłocznie zaprzestało funkcjonowania oraz zostało poddane procedurze wymaganej w celu jego dalszego funkcjonowania i gospodarki odpadami, naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i art. 8

dyrektywy Rady 75/422/EWG (¹) z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/WE (²) z dnia 18 marca 1991 r., jak również art. 14 lit. b) dyrektywy Rady 99/31/WE (³) z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów.

- b) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Skarżąca jest zdania, że unieszkodliwianie odpadów ze składowisk Mesomouri i Kouroupitos na Krecie odbywało się z naruszeniem zobowiązań ciążyących na Republice Greckiej na mocy art. 4 i art. 8 dyrektywy 75/422/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/WE, jak również art. 14 lit. b) dyrektywy nr 99/31/WE w sprawie składowania odpadów.
2. Wnioski sprawozdania ekspertów Komisji dotyczącego niekontrolowanego miejsca unieszkodliwiania odpadów w Mesomouri, wykazały, iż składowanie 90 000 ton odpadów na terenie przywołanego składowiska spowodowało zagrożenie dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego. Ponadto Komisja podkreśla, iż władze greckie nie ustanowiły przepisów niezbędnych w celu zapewnienia, że odpady składowane w Mesomouri zostaną przekazane prywatnemu lub państwowemu punktowi zbierania odpadów, bądź przedsiębiorstwu wykonującemu operacje ich unieszkodliwiania.

Komisja dodaje, iż władze greckie podjęły decyzję o zamknięciu składowiska Mesomouri uznając, iż konieczna jest jego regeneracja i stworzenie wstępnych warunków w celu zapewnienia jego dalszego funkcjonowania i gospodarki odpadami w ramach niniejszego składowiska. Niemniej jednak decyzja ta nie zawiera szczegółowego terminarza prac dostosowawczych, ani nie została dotychczas wprowadzona w życie z powodu braku środków na jej realizację.

3. Sprawozdanie ekspertów Komisji wskazało w odniesieniu do byłego składowiska odpadów produktów rolniczych w Kouroupitos, iż nie zostało ono poddane regeneracji, sygnalizując możliwe zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego. Przywołane sprawozdanie stwierdza w szczególności: 1) wymywanie na znacznym obszarze warstwy wierzchniej gleby, 2) zachwianą równowagę i odporność na erozję, 3) spalanie odpadów znajdujących się na terenie przywołanego składowiska, mogące powodować toksyczne emisje. Jednocześnie władze greckie nie ustanowiły przepisów koniecznych w celu zapewnienia, że odpady ze składowiska Kouroupitos zostaną przekazane prywatnemu lub państwowemu punktowi zbierania odpadów, bądź przedsiębiorstwu wykonującemu operacje ich unieszkodliwiania.

(¹) Dz.U. L 194 z 25.07.1975, str. 39

(²) Dz.U. L 78 z 26.03.1991, str. 32

(³) Dz.U. L 182 z 16.07.1999, str. 1.